



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

NEGYEDIK SZEKCIÓ

SUDITA KEITA kontra MAGYARORSZÁG

(Kérelem száma:42321/15)

ÍTÉLET

Art 8. Cikk • Magánélet • Pozitív kötelezettségek • Hontalan személy jogállásának rendezésére irányuló eljárással kapcsolatos elhúzódó problémák • Jogállással kapcsolatos bizonytalanság hátrányos kihatása egészségügyi szolgáltatások igénybevételére és munkavállalásra • A tartózkodás meghosszabbítására és a jogállás meghatározására vonatkozó hatékony és igénybe vehető eljárás vagy eljárások hiánya, magánélethez fűződő érdekekkel kapcsolatban • Hontalan státusz előfeltételeinek teljesítésére vonatkozó kötelezettségek teljesítésére való képtelenség, amely sérti a nemzetközi közjog szerinti kötelezettségeket

STRASBOURG

2020. május 12.

VÉGSŐ

2020/08/12

A jelen ítélet az Egyezmény 44. Cikk 2. pontja szerint végleges. Szerkesztési jellegű változtatások lehetségesek.

A Sudita Keita kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Negyedik Szekció) Kamaraként tartott ülésén, a következő személyek részvételével:

Jon Fridrik Kjølbro, *Elnök*,
Faris Vehabović,
Robert Spano, *ad hoc bíró*,
Iulia Antoanella Motoc,
Carlo Ranzoni,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *bírák*,

és Andrea Tamietti, Szekció Jegyzőkönyv-vezető,

Tekintettel az alábbiakra:

Mr Michael Sudita Keita hontalan („kérelmező”) által az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló Egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján a Bíróságnak 2015. augusztus 25-én benyújtott kérelem;

döntés arról, hogy a kérelemről értesítik a magyar kormányt („a Kormány”);

a felek észrevételei;

2020. április 21-én tartott zárt ülést követően

az említett napon a következő ítéletet hozza:

BEVEZETŐ

A kérelem tárgya a hontalan státuszú kérelmező elhúzódó nehézségei a magyarországi jogállásának tisztázása tekintetében, amelyhez az is kapcsolódott, hogy a kérelmező nem tudta igénybe venni a magyarországi egészségügyi szolgáltatásokat, munkavállalási nehézségei voltak és nem gyakorolhatta a házasságkötéshez való jogát.

A TÉNYEK

1. A kérelmező 1985-ben született és Budapesten él. Dukkon Zs. úr, Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte.

2. A Kormányt Tallódi Z. úr, az Igazságügyi Minisztérium alkalmazottja képviselte.

3. Paczolay Péter, a Magyarország tekintetében választott bíró lemondta az ülésen való részvételét (A Bíróság Szabályzata 28. Pontja). Ennek folytán a Szekció Elnöke a Magyarország által megadott három főt, mint lehetséges helyettesítésre alkalmas személyek listájából Robert Spano urat, Izland tekintetében választott bírót választotta ki ad hoc bíróként (az Egyezmény 26. Cikk 4. pontja és a Szabályzat 29. 1. (a) pontja).

4. A tényállás a felek előadásai alapján a következőképpen foglalható össze.

A. A kérelmező Magyarországra érkezésétől 2002. november 29-ig terjedő időszak

5. A kérelmező, aki egyébként szomáli és nigériai származású, 2002-ben illegálisan, érvényes útiokmányok nélkül érkezett Magyarországra. Menedékjogért folyamodott.

6. A menedékjogról szóló CXXXIX. tv. („a Menedékjogról szóló tv.”) 16. § (1) bek. (c) és (d) pontjai szerint a kérelmet követő eljárás során a kérelmező egészségügyi ellátásra és munkavállalásra volt jogosult; úgy tűnik, hogy a házasságkötésben sem akadályozták meg.

7. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal végül elutasította a kérelmező menedékjog iránti kérelmét. 2002. november 29-én a fellebbezését is elutasították.

B. A 2002. november 29. napja és 2006. július 19. napja közötti időszak

8. 2003. április 16-án a kérelmező kiutasítási határozatot kapott. A kiutasítást 2004. szeptember 7-ig, az intézkedés előfeltételei teljesüléséig, felfüggesztették. Ugyanazon évben a kérelmező sikertelenül folyamodott tartózkodási engedélyért.

9. Ez idő alatt a kérelmező, mint kiutasítási határozat hatálya alatt álló személy, nem volt jogosult egészségügyi ellátásra és munkavállalásra, mivel nem volt semmilyen érvényes jogcíme a magyarországi tartózkodásra. Házasságkötéshez való jogát sem tudta gyakorolni, mivel nem rendelkezett a házasságkötéshez szükséges, (a szóbanforgó időben hatályos) nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendeletben és a családjogról szóló 1952. évi IV. törvényben előírt semmilyen dokumentummal.

C. A 2006. július 19. és 2008. július 19. közötti időszak

10. Mivel a kérelmezőt az ott dúló polgárháború miatt nem lehetett Szomáliába visszaküldeni, és mindemellett Nigéria budapesti követsége valamikor 2006-ban egy *note verbale*-ben elutasította nigériai állampolgárként történő elismerését, a magyar hatóságok 2006. meghatározatlan napján befogadott státuszt adtak a kérelmezőnek.

11. Nem valószínű, hogy a kérelmezőt a Nigériai Követség által kiadott *note verbale*-t követően tájékoztatták a hazai hatóságok arról, hogy lehetősége van hontalan státuszért folyamodni. A 2007. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 114/2007 (V.24.) Korm. rendelet mindenestre előírja, hogy a bevándorlási hatóság köteles az érintett személyt tájékoztatni a szükséges eljárásokról abban az esetben, ha a hontalan státusz kinyilvánításának lehetősége fennáll.

12. Az adott helyzet következtében 2006. július 19-én humanitárius tartózkodási engedélyt adtak ki a kérelmezőnek, amely 2008. július 19-ig volt hatályos.

13. E kéthónapos időszak alatt a Menedékjogról szóló tv. 21. §-a alapján kérelmező jogosult volt egészségügyi ellátásra; ismét megállapítható, hogy ezen időszak alatt nem akadályozták abban, hogy házasságot kössön.

D. A 2008. szeptember 25. és 2017. október 11. közötti időszak

14. A Bevándorlási Hatóság a kérelmező menekültügyi státuszának megvizsgálatát követően 2008. szeptember 25-én sem menekült sem befogadott státuszra nem jogosult és Nigéria tekintetében nem áll fenn a visszaküldés tilalma. A kérelmező ezt a határozatot annak ellenére sikertelenül támadta meg bíróság előtt, hogy Nigéria ezt megelőzően elutasította a kérelmező nigériai állampolgárként történő elismerését. Ennek folytán ismét elveszítette az alapvető egészségügyi ellátáshoz, munkavállaláshoz és házasságkötéshez való jogát, mivel nem volt elismert státusza és dokumentumai.

15. 2009. november 2-án elrendelték a kérelmező Nigériába történő kitoloncolását. A kitoloncolási határozatot azonban nem hajtották végre.

16. 2010. szeptember 16-án, miután egy jogásztól erre vonatkozó tájékoztatást kapott, a kérelmező hontalan státuszért folyamodott. A kérelmet 2010. november 18-án elutasították. A kérelmező bíróság előtt támadta meg ezt a határozatot.

17. 2012. február 2-án a Fővárosi Törvényszék hontalan státuszt adott a kérelmezőnek. Fellebbezést követően 2012. október 17-én a Fővárosi Ítéltábla megváltoztatta a határozatot és elutasította a kérelmet. Ezt a határozatot a *Kúria* 2013. december 11-én hatályában fenntartotta. Az indoklás alapvetően az volt, hogy a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény („a Beutazási és tartózkodási törvény”) 76. § (1) bekezdése szerint a hontalan státusz biztosításának előfeltétele az, hogy az országban történő tartózkodás jogszerű legyen.

18. Ezt követően, 2012. december 10-én a kérelmező ismét kezdeményezte a hontalan státuszának elismerésére vonatkozó eljárást. A 2013. június 5-én történt első elutasítást követően az elsőfokú bíróság az Alkotmánybírósághoz folyamodott annak megállapítása érdekében, hogy alaptörvény-ellenes a Magyarország területén történő „jogszerű tartózkodás” előírása a hontalanság előfeltételeként.

19. Az Alkotmánybíróság helyt adott a bíróság indítványának, és 2015. február 23-án hozott határozatában 2015. szeptember 30-i hatállyal törölte a Beutazási és tartózkodási törvényből a „jogszerű tartózkodás” követelményét. Többek között kimondta, hogy a szóban forgó követelmény ellentmond a Magyarország által ratifikált nemzetközi egyezményekben

foglalt követelményeknek, különösen az ENSZ 1954-es Hontalan Személyek Jogállásáról szóló Egyezményében foglaltaknak (lsd. 23. pont lent).

20. 2015. október 5-én a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hontalanként ismerte el a kérelmezőt. A Fővárosi Törvényszék 2017. október 11-én fellebbezést követően hatályában fenntartotta az ítéletet.

21. Miután a Fővárosi Törvényszék 2017. október 11-én kelt ítéletének erejénél fogva a kérelmező hontalan státuszt kapott, ismét jogosulttá vált az alapvető egészségügyi ellátásra és munkavállalásra (összhangban az ENSZ 1954-es Hontalan Személyek Jogállásáról szóló Egyezményét törvénybe iktató 2002. évi II. törvénnyel), és a továbbiakban a házasságkötésének sem volt semmi akadálya.

22. A kérelmező előadta, és a Kormány ezt nem is vitatta, hogy 2009. óta él együtt magyar barátnőjével, és 2010-ben sikeresen elvégezte a nehézgép-kezelő tanfolyamot, arra számítva, hogy előbb-utóbb munkavállalási engedélyt kap.

Nem tudni, hogy végül összeházasodtak-e vagy sem.

RELEVÁNS HAZAI JOG

23. Az ENSZ 1954. április 26-i, Hontalan Személyek Jogállásáról szóló Egyezménye (ENSZ Egyezmények 360. kötet, 117. oldal), melyhez Magyarország 2001. november 21-én csatlakozott, a következőképpen rendelkezik (lsd. még *Hoti v. Croatia*, no. 63311/14, § 65, 26 April 2018):

1. Cikk - A „hontalan személy” kifejezés meghatározása

„1. A jelen Egyezmény céljából a „hontalan személy” kifejezés olyan személyt jelent, akit egy állam sem tart saját joga alapján állampolgárának.”

6. Cikk - Az „azonos körülmények között” kifejezés

„A jelen Egyezmény céljából az „azonos körülmények között” kifejezés azt jelenti, hogy bármely olyan követelményt teljesítenie kell (beleértve a tartózkodás vagy helyben lakás időtartamára és feltételeire vonatkozó követelményeket), amely az adott személynek a szóban forgó jog élvezete érdekében teljesítenie kellene, ha nem hontalan személy lenne, kivéve azon követelményeket, amelyeket természetüknél fogva egy hontalan személy nem képes teljesíteni.”

12. Cikk - Személyi jogállapot

„1. A hontalan személy jogállását lakóhelye, illetőleg ennek híján tartózkodási helye szerinti állam joga szabályozza.”

25. Cikk - Igazgatási segítség

„1. Ha valamely jog hontalan személy általi gyakorlása általában egy olyan külföldi állam hatóságának segítségét igényli, amelyhez nem fordulhat, úgy az a Szerződő Állam, melynek területén tartózkodik, intézkedik, hogy megkapja a segítséget saját hatóságai útján.”

32. Cikk - Honosítás

„A Szerződő Államok, amennyire csak lehetséges, megkönnyítik a hontalan személyek beilleszkedését és meghonosodását. Különösen mindent elkövetnek azért, hogy az állampolgárság megszerzéséhez szükséges eljárást meggyorsítsák, illetve az eljárási illetékek és költségek mértékét lehetőleg csökkentsék.”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

24. A kérelmező az Egyezmény 3., 5., 8., 13. és 14. Cikkére hivatkozva azt állította, hogy a magyar hatóságok 2002. és 2017. között elmulasztották státuszát megfelelően és jogszerűen rendezni, mely súlyosan sértette emberi méltóságát. A Bíróság, amely a tényállás tekintetében jogosult az ügy jogi minősítésére (lisd. *Radomilja and Others v. Croatia* [GC], nos. 37685/10 and 22768/12, §§ 114 and 126, 20 March 2018), úgy véli, hogy a jelen panaszt kizárólag az Egyezmény 8. Cikke alapján kell elbírálni, melynek releváns része a következőképpen rendelkezik:

„1. Mindenkinnek joga van arra, hogy magán- és családi életét ...tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

A. Elfogadhatóság

25. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. Cikkében foglalt egyéb okból sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdemi kérdések

1. A felek előadásai

(a) A kérelmező

26. A kérelmező előadta, hogy elfogadhatatlan, hátrányos megkülönböztetést jelent és összeegyeztethetetlen az emberi méltóság tiszteletben tartásával az a tény, hogy a hatóságok tizenöt éven keresztül tagadták meg hontalanságának elismerését vagy státuszának rendezését.

27. A kérelmező különösen azzal érvelt, hogy ezen időszak alatt nem vehette igénybe az egészségügyi ellátást, megtagadtak tőle minden lehetőségét annak, hogy gondoskodjon magáról és nem tudott összeházasodni a barátnőjével. Eredetileg is hontalan volt, azonban a magyar szabályok, amelyek ellentétesek a nemzetközi jog rendelkezéseivel, hosszú időre megakadályozták, hogy rendezze a státuszát.

(b) A Kormány

28. A Kormány vitatta a fentieket. Különösen azzal érvelt, hogy az Alkotmánybíróság határozatával végső soron rendeződött a kérelmező jogi helyzete.

29. A Kormány álláspontja szerint a fent említett időpontig terjedő időszakban azok a nehézségek, amelyek a kérelmezőt érthették, nem érték el az aránytalan tehernek azt a szintjét, amely indokolná az Egyezmény 8. Cikkének alkalmazását. Az említett Cikk semmiképp sem értelmezhető úgy, hogy egy Szerződő Állam köteles lenne hontalan státuszt biztosítani bárkinek is.

30. A Kormány ezen kívül előadta, hogy a hatóságok a különböző eljárások során az irányadó jogot helyesen alkalmazták, és a kérelmező házasságkötéshez való jogát nem érintette az a tény, hogy a kérelmezőnek nem volt joga az országban maradni.

2. A Bíróság mérlegelése

(a) Általános elvek

31. A jelen kérelem tekintetében alkalmazandó általános elveket a *Hoti v. Croatia* ügyben (no. 63311/14, §§ 119-123, 26 April 2018) nemrég hozott írtélet tartalmazza, a következők szerint:

„119. A Bíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a 8. Cikk *többek között* azt a jogot védi, hogy az emberek más emberekkel és a külvilággal kapcsolatot létesítsenek és ápoljanak, és bizonyos esetekben kiterjed az emberek társadalmi identitásának egyes aspektusaira is. Így azok a szociális kapcsolatok, amelyek egy migráns és a között a társadalom között áll fenn, amelyben él, részét képezik a 8. Cikkben megfogalmazott magánélet koncepciónak (lsd., *mutatis mutandis*, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 63, ECHR 2008, és *Abuhmaid* [v. *Ukraine*, no. 31183/13, § 102, 12 January 2017]).

120. Mindazonáltal, a Bíróság esetjoga szerint az Egyezmény nem biztosítja idegenek számára a jogot arra, hogy egy ország területére lépjen vagy ott tartózkodjon, és a Szerződő Államoknak a nemzetközi jog bevett gyakorlata alapján, feltéve, hogy valamely konkrét egyezményen - beleértve az Egyezményt -, alapuló kötelezettségük másként nem rendelkezik, jogában áll az idegenek belépéséről, tartózkodásáról és kiutasításáról dönteni (lsd. számos egyéb precedens mellett, *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 73, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-V; *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR 2006-XII; *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 115, ECHR 2003-X; *Kurić and Others v. Slovenia* [GC], no. 26828/06, § 355, ECHR 2012 (extracts)], és *Abuhmaid*, hiv. fent, § 101).

121. Mindemellett, sem a 8. Cikk, sem az Egyezmény más Cikke nem értelmezhető úgy, mint amely garantálná valamely konkrét fajtájú tartózkodási engedély megadását, feltéve, hogy a hatóságok megoldást ajánlanak arra, hogy az érintett személy akadály nélkül gyakorolhassa a magán- és családi életéhez való jogát (lsd. *Aristimuño Mendizabal v. France*, no. 51431/99, § 66, 17 January 2006, és *B.A.C. v. Greece* [no. 11981/15, § 35, 13 October 2016]). Így különösképpen, amennyiben egy tartózkodási engedély feljogosítja birtokosát arra, hogy a befogadó ország területén tartózkodjon, és szabadon gyakorolja a magán- és családi életéhez való jogát, akkor ez az engedély elviekben megfelelő kell legyen a 8. Cikkben foglalt kötelezettségek teljesítése szempontjából. Ilyen esetekben a Bíróság nem jogosult annak felülvizsgálatára, hogy vajon az adott személy konkrétan milyen státusz biztosítására lenne jogosult, mivel ennek eldöntése a hazai hatóságok kizárólagos hatáskörébe tartozik (lsd. *Ramadan v. Malta*, no. 76136/12, § 91, ECHR 2016 (kivonat), és az ott hivatkozott esetek).

122. Mindezeket előrebocsátva, a Bíróság emlékeztet arra, hogy az ország területén való tartózkodást korlátozó intézkedések bizonyos esetekben az Egyezmény 8. Cikkének megsértését eredményezik, amennyiben aránytalan nehézséget jelentenek az adott magánszemély magán- vagy családi élete, vagy mindkettő tekintetében (lsd. *Maslov*, hiv. fent, § 100, és *Kurić and Others*, hiv. fent, § 355). Mi több, a Bíróság egyes esetekben azt is kimondta, hogy ... a 8. Cikk pozitív kötelezettséget is előír a kérelmező magán- vagy családi életéhez fűződő jogai hatékony gyakorlásának elősegítése érdekében (lsd. 119-120. pont fent). Ezzel kapcsolatban hasznos felidézni, hogy a 8. Cikk alapján nem állapítható meg világos választóvonal az állam pozitív és negatív kötelezettségei között. Az alkalmazandó alapelvek azonban hasonlóak. Mindkét esetben figyelembe kell venni, hogy tisztességes mérlegelést kell elvégezni a közérdek és az egyén érdeke között; az Állam mindkét esetben bizonyos mérlegelési szabadsággal rendelkezik (lsd. számos egyéb precedens mellett, *Fernández Martínez v. Spain* [GC], no. 56030/07, § 114, ECHR 2014 (kivonat), és *B.A.C. v. Greece*, hiv. fent, § 36).

123. A 8. Cikk alapján fennálló pozitív kötelezettséget úgy lehet értelmezni, mint amely kötelezettséget ró az Államokra abban a tekintetben, hogy hatékony és elérhető lehetőségeket biztosítson a magán- és/vagy családi élet tiszteletben tartásához fűződő jog gyakorlásához (lsd. *Roche v. the United Kingdom* [GC], no. 32555/96, § 162, ECHR 2005-X, és *Abuhmaid*, hiv. fent, § 118, további hivatkozásokkal; lsd. még *Kurić and Others*, hiv. fent, § 358). A 8. Cikk többek között előírja, hogy hazai jogorvoslati lehetőséget kell biztosítani, mely a hatáskörrel rendelkező hazai hatóság számára lehetővé teszi, hogy az Egyezmény valamely szakaszának megsértésével érdemben foglalkozzon és megfelelő felmentést biztosítson, mindazonáltal a Szerződő Államok bizonyos fokú mérlegelési jogot is kapnak abban a tekintetben, hogy milyen módon teljesítik ezt a kötelezettségüket (lsd. *Abuhmaid*, hiv. fent, § 118)”.

(b) A fenti elvek alkalmazása a jelen esetben

32. Tekintettel a kérelmező panaszának természetére és arra a tényre, hogy elsősorban a hazai hatóságok feladata az Egyezményvel kapcsolatos valamely kötelezettség teljesítése, a Bíróság úgy véli, hogy a jelen esetben a legfontosabb vizsgálendő kérdés az, hogy az összes körülmény figyelembe vételével a magyar hatóságok a 8. Cikk alapján hatékony és elérhető eljárást vagy eljárásokat biztosítottak a kérelmező számára annak érdekében, hogy a további magyarországi tartózkodásával és státuszával kapcsolatos problémákat a magánéletéhez fűződő érdekei megfelelő tiszteletben tartásával rendezze (lsd. *mutatis mutandis*, *Hoti*, hiv. fent, § 124, további hivatkozásokkal).

33. Ebben a tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező 2002. óta él Magyarországon, más államhoz fűződő elismert státusz nélkül (lsd. 5-22. pont fent). 2009. óta él együtt barátnőjével és továbbképzésen vett részt (lsd. 22. pont fent); ezért nincs kétség afelől, hogy Magyarországon gyakorolta a magánéletéhez való jogát. (lsd., *mutatis mutandis*, *Hoti*, hiv. fent, § 125).

34. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező jogi státusza Magyarországon 2002 és 2017. október 11. között bizonytalan volt, ami körülbelül tizenöt évet jelent. Valójában kizárólag 2006. július 19. és 2008. július 19. között volt ideiglenes, humanitárius tartózkodási engedélye (lsd. 12. pont fent). Ennek folytán hosszú időszakokra nem rendelkezett magyarországi egészségügyi ellátáshoz és munkavállaláshoz való joggal (lsd. 9. és 14-20. pontok fent). Csak 2017. október 11-én, a Fővárosi Törvényszék ítéletének erejénél fogva kapta vissza ezen jogait (lsd. 20. pont fent). Ilyen körülmények között a Bíróság elfogadja, hogy a kérelmező jogi helyzetével kapcsolatos bizonytalanságok kihatással voltak a magánéletére (lsd., *mutatis mutandis*, *Hoti*, hiv. fent, § 126).

35. A jelen ügy további fontos eleme az a tény, hogy a kérelmező jelenleg hontalan (lsd. 21. pont fent és *Hoti*, hiv. fent, § 128).

36. A Bíróság fontosnak tartja kiemelni a kérelmező magyarországi státuszával kapcsolatos eljárások több aspektusát. A Bíróság nem tudja osztani a Kormány azon álláspontját, mely ismételten felveti, hogy a 8. Cikk nem értelmezhető úgy, hogy egy Állam számára kötelezettségként írja elő a hontalan státusz biztosítását (lsd. 29. pont fent). A kérelmező panasa nem arra vonatkozik, hogy lehetetlen volt hontalan státuszt szereznie, hanem arra, hogy tizenöt éven keresztül volt lehetetlen számára a magyarországi státuszának rendezése. Ezért a Bíróság feladata nem az, hogy megvizsgálja, vajon biztosítani kellett volna-e a kérelmezőnek a hontalan státuszt (melyet végül 2017. október 11-én megkapott – lsd. 20. pont fent), hanem annak vizsgálata, hogy a kérelmezőnek volt-e hatékony lehetősége arra, hogy státuszát rendezze, és ezáltal normalizálja a magyarországi magánéletét (lsd., *mutatis mutandis*, *Hoti*, hiv. fent, § 131).

37. Ezen a ponton a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező – a menekült státusz iránti kérelmét elutasító, 2002. november 29-én hozott határozatot követően (lsd. 7. pont fent) – ténylegesen Magyarországon élt, mindenfajta jogi státusz nélkül, mialatt megfosztották az egészségügyi ellátáshoz és munkavállaláshoz való jogtól. Amint fent említettük, ezt a helyzetet csak a 2006. július 19-ét követő kétéves időszak szakította meg, amikor a kérelmező menekültként humanitárius tartózkodási engedélyt kapott (lsd. 12. és 34. pontok fent).

38. A Kormány nem vitatta, hogy Nigéria budapesti követsége 2006. folyamán valamikor visszautasította a kérelmező nigériai állampolgárként történő elismerését (lsd. 10. pont fent), és ettől az időponttól fogva a kérelmező *de facto* hontalanná vált. A Bíróság megállapítja, hogy a hazai hatóságok figyelmen kívül hagyva a Kormányrendeletet, nem tették meg a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy tájékoztassák a kérelmezőt arról, hogy még akkor hontalan státuszért folyamodhat (lsd. 11. pont fent).

39. Szintén hangsúlyozandó, hogy az Alkotmánybíróság határozatáig, amely törölte a „jogszerű tartózkodás” kitélt a Beutazási és tartózkodási törvény 76. § (1) bekezdéséből (lsd. 19. pont fent), gyakorlatilag lehetetlen volt a kérelmező számára a hontalan státusz megszerzése, mivel ennek a követelménynek nem tett eleget. Így, a valóságban, az ENSZ 1954. évi, Hontalanok Jogállására vonatkozó Egyezményével ellentétben (lsd. 23. pont fent) a kérelmező, mint hontalan személy, olyan követelményeknek kellett megfeleljen, melyek státuszánál fogva teljesíthetetlenek voltak számára (lsd. *Hoti*, hiv. fent, § 137).

40. A Bíróság azt is megállapítja, hogy az Alkotmánybíróság 2015. február 23-i határozatát követően (lsd. 19. pont fent), a hazai bíróságok csak 2017. október 11-én hozták meg végső határozatukat a kérelmező tekintetében, biztosítva számára a hontalan státuszt (lsd. 20. pont fent).

41. A fenti tényezők összesített hatására tekintettel a Bíróság nincs meggyőződve arról, hogy a kérelmező esetének egyedi körülményei között az alperes Állam teljesítette azt a pozitív kötelezettségét, hogy a kérelmező számára biztosítsa a hatékony és lehetséges eljárásokat vagy ezek kombinációját annak érdekében, hogy a kérelmező oly módon rendezhesse magyarországi státuszát hogy ezzel megfelelően tiszteletben tartsák az Egyezmény 8. Cikke által védett magánélettel kapcsolatos érdekeit (lsd., *mutatis mutandis*, *Hoti*, hiv. fent, § 141; vesd össze *Abuhmaid v. Ukraine*, no. 31183/13 § 126, 12 January 2017).

42. Ennél fogva megszüntették az Egyezmény 8. Cikkét.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

43. Az Egyezmény 41. Cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. A kár

44. A kérelmező vagyoni kár jogcímén az elmulasztott munkavállalási lehetőségek fejében 28.000 Eurót, és nem-vagyoni kárként 360.000 Eurót kért.

45. A Kormány vitatta ezeket a követeléseket.

46. Egyrészt a Bíróság úgy látja, hogy a kérelmező nem bizonyította a megállapított jogsértés és az állítólagos vagyoni kár közötti okozati összefüggést, ezért ezt a követelést elutasítja. Ugyanakkor 8.000 Euró és az erre eső adók összegének megfelelő nem vagyoni kárt ítél meg a kérelmezőnek

B. Költségek és kiadások

47. A kérelmező a Bíróság előtti eljárással kapcsolatban 30.000 Eurót igényelt, további részletezés nélkül. Benyújtott egy szerződést, amelyet a jogászával kötött, mely szerint ezt az összeget akkor lehet kiszámlázni, ha az ügy sikerrel zárul.

48. A Kormány vitatta ezt a követelést.

49. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak abban az esetben tarthat igényt költségeinek megtérítésére, ha bizonyítást nyert, hogy azok ténylegesen felmerültek és összegük ésszerű. A jelen ügyben a Bíróság, tekintettel az ügy aktájában található valamennyi iratra és a fenti kritériumokra, a Bíróság úgy véli, hogy összesen 4.000 Euró összeg megítélése tekinthető ésszerűnek az összes felmerült költség fejében.

C. Késedelmi kamat

50. A Bíróság megfelelőnek véli, hogy a késedelmi kamat alapjául az Európai Központi Bank által megállapított marginális hitelkamat láb szolgáljon, amelyhez három százalékpontot kell hozzáadni.

43. A FENTI INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG,

1. *Kimondja*, hogy a kérelem elfogadható;
2. *Úgy dönt*, hogy megszegték az Egyezmény 8. Cikkét;
3. *Úgy dönt*, hogy

SUDITA KEITA kontra MAGYARORSZÁG ÍTÉLET

- (a) hogy az alperes Állam az ítélet jogerőre emelkedésétől (Egyezmény 44. Cikk 2. pont) számított három hónapon belül az alábbi összegek alperes állam valutájára a fizetés időpontjában átszámított ellenértékét fizesse meg a kérelmezőnek:
 - (i) 8.000 (nyolcezer) Euró és az erre eső valamennyi adó, nem-vagyoni kár jogcímén
 - (ii) 4.000 (négyezer) Euró és a kérelmezőre ezzel kapcsolatban kiszabható valamennyi adó, költségtérítés jogcímén
- (b) hogy a fent említett három hónapos időszak lejáratára és a kiegyenlítés közötti időtartamra egyszerű kamatként az Európai Központi Bank által megállapított marginális hitelkamat láb szolgál, amelyhez három százalékpontot kell hozzáadni;

4. *Elutasítja* a kérelmező igazságos elégtétel iránti egyéb kérelmét.

Készült angol nyelven, kihirdetve írásban 2020. május 12-én a Bíróság Szabályzata 77. § 2. és 3. pontja alapján.

Andrea Tamiatti
Jegyzőkönyv-vezető

Jon Fridrik Kjølbro
Elnök